

A HERMELINPRÉMESEK RENDJE

A LESZÁRMAZOTTAK

GJL

GJL

A Hermelinprémések Rendje

A leszármazottak

ISBN 978-615-82972-1-9 (pdf)
ISBN 978-615-82972-2-6 (epub)
ISBN 978-615-82972-0-2 (nyomtatott)

Magánkiadás: Szeged, 2026. április 09.
Szerző: GJL.

Minden jog fenntartva.

A könyv bármely részének sokszorosítása,
másolása a szerző engedélye nélkül tilos!

www.alkotasaink.hu / info@alkotasaink.hu

A hermelinprémések Rendje sorozat 1. kötete: A leszármazottak

Mottó:

A csend megszólít.
Egy gondolat az értelem.
És a hit, mely eltaszít.
Már nem kelt bennem érzetet.
Ki vagyok én?
Én egy ember vagyok
a sok közül.
De ez az egy
én vagyok.
(GJL)

Köszönöm a családomnak, hogy támogattak a zavartalan alkotásban.
Hálás vagyok barátaimnak, akik részesei lehettek a munkának, valamint mindazoknak,
akik előadásaikkal és gondolataikkal az ősök és a múlt megismerésének fontosságára hívták fel a
figyelmet. I. Mesterrel való beszélgetésekért és ötletelésért is hálás vagyok.

Külön köszönet Dr. Molnár Katalinnak, aki a nyelvi „dokkokat” átnézte,
és segített abban, hogy a szöveg minden része biztonságban megérkezzen a helyére.
Köszönöm Nádasai Krisz értékes tanácsaiért.
Köszönet I. Mesternek és G. Krisztiánnak a borító megtervezésért.

1. fejezet: A farkasok közössége

Az Erdélyi-szigethegység egyedülálló természeti csodáival csalogatja a vadon meghódítására áhítozó, kalandvágó turistákat. A Pádis-fennsík adta élmények A szépség és a szörnyeteg meséit szövögetik tovább minden egyes élménybeszámolóban.

Már késő este volt. A hold bevilágította a tájat, nem engedte át a sötétségnek. Távolból farkasok versenydalát hozta a szél. A süvítő hang kegyetlenül borzolta az idegeket. A tarkóján hideg verejtékcsepp gördült végig. A dombra kanyargó ösvény egy tisztáshoz vezetett. Az erdő fái már nem takarták a jövevényeket. Ketten voltak: az egyik fiatal, magas, sportos, míg a másik idős, őszes, szikár alkatú.

– Csak ideig, nem mehettek tovább! – szólt Iulián Popa, az idősebb kísérő tájmagyarsággal.

– Vissza kell menni, van egy csápdá. Innen már egyedül kell menni az úton. Légy óvatos! Tele van vadákkal az erdő.

– Nem csodálom – szólalt meg a fiatalabb.

– Lábár a név? Jól értem a szálláson? Toma bá jelezte, hogy jön. Válmilyen gyógyszert visz nekije.

– Igen, Labar a nevem. Szívgyógyszereket. Itt nem kaphatók. Visszafele meg tőle viszem a faragványait megrendelésre. Nem bízik a csomagküldésben.

– Ott árrá – mutatott a sötétlő hegyek felé – innén nem látni. Káptató, húsz perc út van még az erdészházig. A terep itt nem jó.

– Sietek majd.

– Árrá, nagyobb domb mögött – lendítette kezét a telihold fényében.

– Az ösvény az erdősáv mellett vezet. Ott jobb felől már messzire láthatja a hegyek közt. Régi vadászház volt.

– Értem.

Átadott egy rajzolt térképet Labarnak.

– Ázt én csinálni, út oda...

– Köszönöm, ez nagyon jól jön most.

A térképen fekete színű ceruzával vastagon bejelölt útvonal mutatta, honnan hova kell eljutnia. A piros x-szel jelölt pont volt a cél, ahol talán a nagyapja várja.

Iulian elengedett egy mosolyt. Kezet ráztak. Érezte az erős fogást. A szorítás nem volt tolakodó.

Nagyon barátságosnak tűnt. Nagyapa megbízott benne, gondolta Labar. Egyelőre neki sincs oka kételkedni. Nagy léptekkel haladt a hegyek felé. A kitaposott erdőút egyes szakaszain jól tempózott, de a bokrok között lassabban jutott előre. Nehogy nagyobb zajt csapjon, próbált az avarban, a lehullott leveleken lépdelni. A száraz gallyak így is recscentek a súlya alatt. Tompította, ahogy egy lopakodó hiúz tenné.

Az erdő mélyéből időnként furcsa neszeket hallott. Egyre közelebről már emberi hangokat is. Biztosan követték többen is.

– Ezek nem állatok által keltett zajok – nyugtázta kissé aggódva.

A patak nem volt mély, így könnyedén át lehetett jutni a túloldalra. Egyre közelebb került a távoli vadászház, amit csak sejteni lehetett, de látni még nem.

A dombok között meg-megállt. Megigazította nehéz hátizsákját, és megtapogatta a méretre készített, erős pengéjű törét, japán tantóját, amely praktikusán a hátizsák keretébe volt építve.

Továbbra is figyelt a zajokra, hangokra, főleg a szagokra. A szag fontos jelzés. A füst is tájékoztat a sötétben. Igaz, az emberi szaglószer nem olyan kifinomult, mint az állatoké. Jóval kevesebb illatot képes megkülönböztetni, és azt sem sokáig.

Birkanyáj van a közelben. Az elméje már lázasan zakatolt. Az emberi szellentés is igen büdös tud lenni, de ez a trágyaszag meghívó az éhes medvék és farkasok számára. Azért nem jó ilyen utak előtt gázosító, puffasztó dolgokat enni. Igaz, olyan anyagból készült a ruhája, ami nem engedi át a szagokat.

Próbált az árnyékban haladni. Nem mindig sikerült. A hold fénye eléggé erős volt ott, ahová lépnie kellett. Valahonnan bagószagot érzett a tiszta levegőben. Hallható volt pár emberi szófoszlány nem messze a fák árnyékából. A szél a fülébe súgta: „Vigyázz!”

Ösztönösen a jobb oldalához nyúlt. A derékszíjáról lecsatolt egy sípot, majd szájához emelte, és párszor belefűjt. Annak idején, amikor farkasokkal barangoltak ezeken a tájakon, sokat használták a vezénylő hangjelzéseket.

Már az egyik ház is körvonalazódott nem messze. De valami nem stimmelt, mintha eltévedt volna. Nagyon lidérces helynek tűnt, sejtelmesnek. Egyszer csak furcsa, távoli mozgásra lett figyelmes. Balra a hang irányába fordulva észrevette azt a házat, amelyre éppen ezüstös fényét terjesztette ki a Hold. Elővette a rajzolt térképet. Kereste a megjelölt helyet, de ez nem volt feltüntetve. Egy másik ponton lévő ház volt bejelölve tőle jobbra. Oda kell mennie. Megérzése azonban ösztönösen ehhez húzta. Nem hagyta el a figyelmét a közeledő dobogás lüktető moraja. Mintha a hegyekből levált volna egy alaktalan tömb, mint egy lavina vagy földomlás, és egyenesen száguldott lefelé. Labar megállt az egyik domb aljánál. Onnan nézte, amint eltűnik előle a sötétlő folt a másik patakba zuhanva. Dermedten figyelte a jelenséget. Szinte hangja sem volt a becsapódásnak. Nem szokványos eset, az biztos. Ám amikor a dombra is felért, külön alakot öltve értek oda. Lábakon, szétszéledve.

– Farkasok! – hasított bele a felismerés. Egy egész falka! Nem üvöltöttek, csak lihegésüket lehetett hallani! Ideje sem volt cselekedni. Ilyen helyzetre nem készült fel. Az első hatalmas vad már mellette is termett. A nedves orrát érezte a jobb kezénél. A másik a bal kezét érintette meg a nyelvével. A többi farkas elsuhant mellette, be a sűrű bokrok közé, az erdőbe. Nagyapa farkasai lennének? Felismerték őt? Most már biztonságban érezheti magát itt a vadonban?

Labarban gondolatok kavargtak. Olyan érzése volt, mint amikor nagyapjával gyerekként itt élt nem messze. A felnevelt farkasokkal és medvékkel szaladgáltak a dombok között.

Távolból halálhörgés vérfagyasztó hangja hasított a fülébe. Lámpafények gyúltak. Kutyaugatások fájdalmas vonyításba fűltek. Emberi jajkiáltások és káromkodások tarkították a hangzavart.

Fegyverekből lövések hangjai sivítottak, túlharsogva a farkasok vérszomjas vicsorgásait. Pár perc is végtelen időnek tűnt, amikor hirtelen csendesebb lett minden. A vadak fáradtan, lihegve, hörögve, vérző sebekkel visszajöttek. Néha itt-ott vonyítottak a fájdalomtól. Megálltak a vándor mellett ülő falkavezér előtt. Várták a parancsait. A vezér felállt, és elindult a ház felé. A falka követte, szinte vitte magával az idegent. Különös figyelemmel vigyáztak rá.

Egy kis erőd volt. Jókora terméskövekből épült. Az új hajópadló, rönkök és szálfák alapján következtetve nemrég újíthatták fel. Mögötte hatalmas, meredek hegyfalak emelkednek. Felmászni még egy tapasztalt hegymászonak is nehéz lenne, ha egyáltalán sikerülne. Körbe menni, járhatóbb utat keresni több nap is lehet. És erre nincs ideje!

Az állatokat akár az árnyék nyelte volna el. Eltűntek.

Az ajtó nyitva volt. Bement, és megállt a sötétben. Elővette a mobiltelefonját. Bekapcsolta a mobilfényt. Meglátta a petróleumlámpát a szoba közepén lévő asztalon. Mellette gyufa.

Meggyújtotta a kanócot, és máris egy barátságos, szerényen berendezett ovális helyiség képe tárult elé. Majd hirtelen visszalépett a bejárati ajtó elé. Felnézett az áthidaló szemöldökfára, megvilágítva azt. Egy címerféleség bontakozott ki közepén. Fura, nem szokványos alakzatot látott belevésve. A jel egy ékiráshoz hasonló ábrákkal teli pecsét volt. Közepében vörösén csillogó kő izzott a holdfényben, ami messziről akár lélekszemnek is tűnhetett. Csoda, hogy még nem lopták el.

Inkább az vonzotta ide, ami már messziről bevillant.

Egy ősi nemes családé lehetett. Címerük sokkal régebbi annál, mint hogy egyetlen hazai levéltár is jegyezné. De a titkos európai heraldikában szerepelhet. A történelem során sok mindent meghamisítottak, vagy töröltek el végleg, kinek-kinek érdekei szerint. Mindenképpen utána kellene nézni. Nagyon ősrégi. Száz év alatt lepusztult az épület földeme, de a falai kortalan erő demonstrálnak. Nemrég újíthatták fel. Ha magánbirtok, akkor biztosan visszavásárolták a saját tulajdonukat. Inkább nem pereskedtek a román állammal. Sok ilyen történet látott napvilágot. Onnan a dombról légvonalból nézve csalóka volt a közelsége. A hosszú lejtők és emelkedők, kanyargós sziklás patakok miatt sokkal nagyobb utat kellett idáig megtennie. Labar nem értette, hogy a túravezető miért a másik helyre akarta irányítani, és miért nem beszélt például erről a házról? Rossz előérzete támadt.

A kandallóba farakás volt bekészítve, ha fázna valaki. Most még nem volt hideg ebben az ősziességben. A polcokon hegymászó felszerelések sorakoztak. Hátizsákok, karabinerek, kötelek, szegek, kalapácsok, elemek, fej- és kézilámpák, egy jégcsákány, két pár különböző méretű bakancs,

hódeszkák, sílécek és hozzájuk való botok. A másik polcon térképek, könyvek, jegyzetek, egy nagyobb méretű sakktábla, hiányos figurákkal, magyar kártya, römikártya, társasjátékok, hogy véletlenül se unatkozzanak az idelátogatók. Vizes kancsó mellett tiszta bontatlan palackos víz, poharak lefordítva egy tálcán. A konyhaszekrényben konzervek, a másikon ruhák, szőrmék és törölközők. A lavór mellett szappan kézmosásra, kannákban víz. Látszott a ház rendszeres karbantartása. Lehet, hogy már várták. Minden olyan otthonos volt, pedig kintről csak egy kőhalmaz erődnek tűnt az egész.

Nem látott másik helyiségbe nyíló ajtót, emeleti feljárót sem. Talán reggel jobban szét kellene néznie. Fáradt volt. Levette bakancsait, és ruhástól lefeküdt. Már szendergett, amikor eszébe jutott, hogy nem zárta be az ajtót. Már nem volt kedve felkelni. Bárki bejöhet és álmában meglepheti. Hergelte magát. Majd halk zajra lett figyelmes, csaholásra, morgásokra. Az ajtónak dőlt valami. A farkasok jöttek vissza. Megnyugodott, maga sem tudta a választ, miért, és elaludt, jó mélyen. Dél volt, amikor felébredt. Az ablakok praktikusán voltak elrendezve. Kis méretük ellenére is nagyon világos volt a szobában. Minden ablakhoz faspaletta volt felszerelve a sötétítés céljából. Eszébe jutott, hogy ezeket este elfelejtette bezárni. A fény messziről hívogató volt a sötétben. A farkasok már sehhol sem voltak.

Kiment szétnézni. A völgyre nyíló látvány lenyűgöző volt. Sok kisebb hegy, domb, patak, tavacska és erdő tették varázslatossá. Tarka virágkompozíciók csoportjai bólogattak rikító színeikkel a szélben. Festői képként égett a szemeibe a dús, zöld legelők és a sűrű erdők látványa. A friss levegő szinte megfizethetetlenül jólesett a tüdőnek.

A házat egy ősi fejedelem birtokaként említette a nagyapja. Meglátott egy pincelejárt közvetlenül a ház mellett. Vastag acélvasból készült ferde fekvésű ajtó volt beépítve a sziklafal tövébe. Sehhol egy lakat vagy zár. Hogyan lehetne itt lemenni? Ez nem lejárát. De akkor mi van mögötte? A homlokzatán az áthidaló gerendába itt is címer volt faragva. Közepén egy rovás Ű piktogram látszott, benne egy rombusz formájú zöld kő csillogott. Ez más volt, mint az előző. Mit jelenthetnek ezek a szimbólumok? Titokzatos és nagyon talányos dolgok történtek vele, amióta megérkezett Erdélybe.

Korgott a gyomra, éhes volt. Visszament. A hátizsákjából kivette az ennyivalós műanyag dobozokat, és kipakolta őket az asztalra. Az egyik doboz nagyon csálén állt. Amikor felemelte, meglátta alatta a makk kupacsot domborodni, mely jelzésértékkel bírt. Nagyapja járt itt.

Megebédelt. Evett egy kis darab kolbászt, szalonnát, kenyeret, erős paprikát és sót. Víz, majd feketekávé is ivott egy kis lapos fémkulacsból. Bekészítette a hegymászáshoz elengedhetetlen felszerelést a hátizsákjába, hogy ha szükséges, akkor felmászhatson a meredek falon. Előtte azért felderíti a terepet, a szikla nyílásait. Hátha van egy belső járat!

Az üzenet szerint itt kellett lennie a találkozóznak, de a nagyapja innen is menekült. A hatujjú erdész csapdába akarta őt csalni. A farkasok sem hiába voltak a környéken.

Egy rejtett hágó se volt a közelben a hegy túloldalára. Amonnan érdekes módon ide is, de bárhova átjárhatott az ember rejtett barlangi folyosókon.

Elővette a térképeket, hogy átnézze. Gondolt egyet, lefotózta a mobiljával, amit jónak látott. Az ajtón lévő címet is megörökítette. A másik gerendán lévő pecsétet is. A szobáról is készített pár képet emlékébe. Jó lesz egy nagyobb adatbázishoz. Újra megnézte azt a rajzot, amelyet a segítőkész idősebb idegenvezető adott neki.

Kiment a ház elé, és próbálta behatárolni, merre is van az a vadászház. Felmászott egy nagyobb kiugró sziklatömbre, és messzelátóval megpillantotta a bejelölt helyet. Egy jobb időket is látott, nagy, kopott ház épülete tárult elé. Körülötte több autó is volt. Lejjebb felismert pár terepruhás embert is. Van mit átterveznie. Innen minél hamarabb el kell tűnnie.

A fák között sűrű bokrot nézett ki. Mielőtt elvégezte volna a dolgát, elővett egy kis ásót. Gödröt készített, majd beleürített. Azután betemette a produktumot a papírral együtt. Elegyengette, és avart húzott rá. Ezt a műveletet jól betanulta annak idején, hogy minél kevesebb nyomot hagyjon hátra.

Nem az állatok, hanem az emberek miatt!

A ház mellett különböző méretű faragott kővályúk voltak. Esővíz volt bennük. Az egyikben megmosta a kezét, majd a másikon az arcát. Ha már ennyiféle van. Bőrének pórusai szinte itták a tisztító nedvességet.

Bement a szobába. Elővette a sípját, és kiment a ház elé, egy trillaszerű dallamot próbált párszor belefújni, hátha nagyapja farkasai elvezetik őt hozzá. Később visszament, hogy menetkésze öltözzön. Alig telt el pár perc, kutyamorgásra lett figyelmes, amit emberi hang tromfolt, de nem magyar nyelven.

Kilépett az ajtón. Alig tett meg egy-két lépést, máris ráripackodott egy torz külsejű, erdőkerülőnek látszó alak. Az arca sebek hegeivel volt teli. A homlokából dudorodott az orrcsontja, igen ferdén. Rosszul forrt össze. Látszott a szemébe húzott vadászkalap alól is egyféle gyűlölettel teli tekintet.

– Ki vagy? – kérdezte románul. De ez is kevert tájzsargonnak tűnt.

– Turista vagyok, és te? – válaszolt folyékony románul.

– Magyar? – kérdezte garathangon. Szemeiben még mindig a mély gyűlölet lángolt.

– Úgy nézek én ki?

– Felelj, ha kérdezlek! – ripakodott rá a torz arcú.

– Ez lényeges? Nem értem, miért kérdezed.

– Magyar vagy? – kérdezte újra, már emeltebb orrhangon a román.

– Ember vagyok, amint látod. Nem a nyelv vagy a származás számít.

– Látom, látom.

– Akkor meg mi értelme a hovatarozásnak?

– Vannak irataid?

– Igen, bent vannak a hátizsákomban.

Az erdőkerülő kissé zavarba jött, talán nem erre számított.

– Maradj itt, majd én megnézem. Addig a kutyaó vigyáz rád, nehogy elfuss. Ezzel elindult a ház felé.

– Hatóság vagy?

– Erdész, vadőr, és besegítek a hatóságoknak is. Sok a nem kívánatos idegen, migráns, csavargó, tolvaj, garázdá. Erre medvék, farkasok is megtámadhatják az embert.

– Ez magánbirtok, ha jól tudom.

– Én is tudom – harapta el a szót a ragyás arcú erdész. Tehát magánbirtok, mégiscsak jól következtetett.

Közben a kutyaó kiáltott. A dög megállt, ugrásra feszült lábakkal az idegenre szegezve vérekes szemeit. Ritka nagy marmagassága és vastag lábái voltak, bár már az öregedés jeleit mutatta. Nagy foltokban hullott ki a szőre izmosnak tűnő testén, amorf fejformája a kaukázusi pásztorkutyára és a kangalra emlékeztetett. Vérekes, barnássárga szemei voltak. Többszörös keverék volt. Hiányos fogakkal rendelkezett. A teste sebekkel volt teli. És roppant erősnek látszott!

Labar moccanni sem mert. Várta a fejleményeket. Ha kell, akkor eldönti, mi legyen.

Vagy tíz perc is eltelt, amikor megjelent a vadász, felpakolva sok holmival, köztük Labar hátizsákja. Benne van minden irata és felszerelése! Nagy léptekkel elindult a dombról lefelé. Füttyentett a kutyaó. Az vicsorogva bámult az idegenre, lassan követve gazdáját. Labar feszengett.

– Nem lesz ez így jó. Miért viszed el innen a hátizsákomat és az irataimat? Milyen alapon? Még igazolványt sem mutattál fel!

– Ne törődj vele! – szolt vidámabb hangon a bő zsákmányt szorongatva.

– Te alattomos tolvaj! – kiáltott rá Labar.

– Micsoda? A vadászó külsejű férfi megtorpant és visszafordult.

– Micsoda?!!

– Igen, igen! Miért rámoltad ki a házban lévő felszereléseket? És milyen jogon viszed el az én dolgaimat?

– Majd adok én neked egy kis jó modort.

Torzult szájjal vigyorgott. Nem volt sok foga, azok is sárgán éktelenkedtek. Rákiáltott a kutyaóra, és rámutatott a turistára, aki még mindig ott állt mereven, ahol az előbb.

Az eb nekilendült, hogy széttépje a prédát. Nyáladzott, és furesca, mély, hörgésszerű moraj tört elő a pofájából, ami az idegenben félelmet kelthetett. Labar nem ijedt meg. Számos kiképzésen vett részt a kutyaó elleni párharcban. Ám nem volt idő átgondolni, mit tegyen. A kutya már csak pár méterre lehetett az áldozat lábaitól, amikor megtorpant, szinte lefékezett. Látszott, hogy ő is halálra rémült a háttérből kibontakozó látványtól.

A vadász nem értette, mi történt, elővette fegyverét, hogy beavatkozzon. Ám a vándor mögött megpillantott egy hatalmas, sötét árnyékot: a farkast! Még sohasem látta nappal így, főleg ekkorát nem. A farkas tekintetében fenyegető, gyilkos tűz lobogott. Hatalmas agyarái kilátszottak. Lassan közeledett Labar felé, aki nem látta őt, csak a rémületet a vadász szemeiben és a kutya nyuszítva araszolt vissza gazdája felé. A farkát is maga alá húzta. Látszott, hogy összecsinálta magát félelmében. Sok rossz, fájdalmas tapasztalata volt már ilyen helyzetekben. A torz arcú összeszedte magát. Fegyvere van, rálő és kész, gondolta magában. De ez nem ilyen egyszerű. Tudta, hogy a farkasok falkában járnak. Megpróbált szétnézni. Nem látott másikat, csak ezt az egyet. Lassan hátrálva elindultak a lejjebb húzó erdő felé. Ott segítséget kapnak.

– Jó lenne, ha leraknád a cuccot, és nem vinnéd tovább! – szólalt meg Labar. Hatalmas energiát érzett maga körül, bár hátranézni sem mert!

– Neked már úgysem lesz szükséged rá – grimaszolt erőltetett mosollyal. Látszott, hogy izzad, és egyre sápadtabbnak tűnt.

A hatalmas, sötét szürke farkas odaért a vándorhoz. Orrával megérintette az idegen kezét. Beleszagolt finoman, majd tovahaladt a vadász felé.

A ragyás arcú egyre jobban reszketett. A lábai sem akartak úgy mozogni, ahogyan szeretne volna. A kezei erőtlenül leestek, a szája is lebiggyedt. Kapkodta a levegőt. Nem tudta hova tenni, hogy ez a vad nem bántotta az idegent. Ez rossz jel, ez nagyon rossz ómen. Minek is jött ide fel? Pedig többen is figyelmeztették, hogy kerülje ezt a környéket.

Lőtt egyet, életöszönével összeszedve minden erejét, de a golyó célt tévesztett. Próbálta megfogni a másik kezét is, hogy ne remegjen annyira, de meggondolta magát, és elrakta a pisztolyt.

– Itt hagyok mindent, csak hagyj elmenni – rebegte, alig hallhatóan.

– Én nem tudom megállítani a farkast, nem hallgat rám. Jobb, ha minél hamarabb eltűntök!

– Nem hiszem. Látom, ismer. Kérlek, ne hagyj, hogy széttegyen bennünket. Tudom, nincs egyedül, itt van valahol a falka is. Próbáld meg!

A farkas méltóságteljesen haladt a kutya felé. A kutya pedig egyre jobban bújt a gazdájába. Annyira félt, hogy folyamatosan vizelt. A vadász lerakta a zsákmányolt felszereléseket és a hátizsákot. A közeli erdő felé próbált lavírozni. Nem mert szaladni, löni sem. Mi van, ha nem sikerül eltalálnia? Ha el is találja, csak még jobban felhergeli a vadállatot.

Labarban kavargtak a gondolatok. Soha nem volt saját kutyája, semmilyen állata, így hát hogyan is érthetne szót egy vadon élő farkassal? Eszébe jutottak fiatal évei, amikor nagyapjánál több farkast is ápoltak. Az egyik nagyszabású hajtóvadászaton sokat elejtettek közülük, a sebesülteket se kímélték. Sikertelenül azért mindig több kölyköt is megmenteni. Befogadták őket, titokban nevelték fel, tanították, képezték őket, majd mindannyiukat szabadon engedték. Öt évig élt itt nyaranta, egy-két telet leszámítva. Gyerekként sokakkal megismerkedett, játszott velük, szinte együtt nőttek fel. Aztán eljött az az idő, amikor már csak évente tudott pár napra vagy egy hétre jönni. Újra átélhette velük a találkozás örömét. Nagyapjánál mindig voltak újabb kölykök, akikkel barátkozhatott, de több éve nem volt ott. Emlékeiben kutatott. Zakatolt a szíve, mi lesz most?

Az egyik segítő állata volt, egy nagy fehér farkas a Labirintus Titkai szerepjátékban. A Zorin nevet adta neki. Akkoriban jelent meg egy új, Zorin OS nevű Linux platform. Később az egyik erdélyi farkast is róla nevezte el, akinek az anyját és apját megölték a vadászok. Ő és Irena rátaláltak a kölykeikre, és elrejtették nagyapja tanyáján. Etették, itatták és idomították nagyapja tanácsai mentén. Sokat játszottak velük, együtt éltek, amennyire nagyapja engedte. Volt köztük egy különlegesen szép, szürke színű domináns, testesebb, a szeménél fekete csíkokkal. Nagyobb termetű, erős akaratú egyed volt. Hűségesen követte és védte mindenhol. Mindig mellette volt játék közben, a felfedezőutakon, a barlangokban, az erdőkben és a réteken, amerre csak jártak. De hát ez itt most nem játék! Csak nem ez lenne az ő kedves farkasa, akit megmentettek annak idején itt az Elveszett Világban (Erdélyi-Középhegység), és elrejtették a vadászok elől?

– Zorin! Ne, ne bánts! – szakadt ki Labar torkán.

A farkas megállt, visszanézett rá. Kérdő tekintetnek tűnt, majd a térdeplőre nézett, és aztán újra Labarra. Ekkor úgy rémlett, ott vannak azok a csíkok a szeménél. Látszott, már nagyon eljárt az idő felette, de még mindig tekintélyt parancsolt a tartása. Ennek a falkának az öregjei lehetnek azok, akiket megmentettek annak idején. És még éltek. Nagyapa neveltjei mind itt voltak. Szerette volna megszimogatni, de kiszámíthatatlan volt, hogyan reagálnak ebben a helyzetben.

A farka mozdulatlanul állt, és leste a vezér gesztusait. A domináns hím megállt a vándor hátizsákja mellett. Érces hang tört fel a torkából, a többiek lassan félreálltak. A vadász feltekintett, látta közléről a hatalmas farkát. Remegő lábakkal felállt, és hálálkodott. Többször is megköszönte Labarnak a segítségét, hangsúlyozva, a családját is megmentette ezzel. Majd eltűnt a sűrű erdőben a kutyájával együtt.

Labar kereste a szavakat, kérdéseket tett fel magának, amire nem voltak válaszok. Nem tudott egy gondolatnyit sem összerakni. Ennyi idő múlva is megismerhették őt? Egy virtuális játék elevenedik meg, vagy egy rossz álom? Mi történik vele egyáltalán? Miért is van itt, messze mindentől, amit szeretett?

Mindennek oka egy üzenet: „Amilyen gyorsan tudsz jönni, már az is késő lehet. A Csodavár menedékháznál keresd meg Iulian Popa erdészt, ő majd útba igazít.”

Amíg ezen gondolkodott, a vezér odaszaladt Labarhoz, körbeugrálta, nyalogatta, így fejezte ki az örömét. Egyben jel is volt azoknak, akik felismerték. Boldogan ölelte mindegyiküket. Messziről alig hallható farkasüvöltés hasított át a réten. A farkasok eltűntek; mire körbenézett, már sehol sem voltak.

– Zorin, Zorin! Milyen misztikus helyzet ez. Vad, kegyetlen, hatalmas farkas és farkája, akik nem bántanak, hanem védenek. Nem találkoztam mindegyikkkel. Utoljára csak három kölyökkel még két évvel ezelőtt, amikor nagyapánál voltam. Zorinnal sokkal régebben – elmélkedett hangosan, majd oldalához nyúlt, és a bőrzacskóját vette kezébe, amelyet nagyapja küldött a sípjával együtt, még az üzenet előtt egy héttel. A levélben azt írta: „Hogyha jössz a tanyára, hozd magaddal a szíjadra kötve.”

Belenyúlt a zacskóba. Kihúzta belőle azt a zsebkendőt, amelyet gyerekkorában kapott a nagyapjától. Akkor maradt ott, amikor hirtelen el kellett mennie. Már kezdi érteni, miért is kötötte a lelkére a nagyapja, hogy hozza magával. A szagok és a síphangok miatt. Amit felismerhettek a farkasok. Anélkül is felismerték, de nagyapa elővigyázatos volt.

Elindult, összeszedte a zsákmányt, amit a vadász lehajigált. Bement a házba. Kipakolta a zsákokból a tartalmukat, és a helyükre rakta őket. Nem hiányzott semmi. Az iratait, a pénzt, a telefonját magához vette. Jól elrejtve egy titkos zsebbe rakta. Az alfa 0-ás prototípus kommunikátorát mindig magánál hordta. Ivott egy nagy pohár vizet. Megtörölte a homlokát, és felvette a hátizsákot. Becsukta maga mögött az ajtót. Mielőtt elindult volna a hegy láb mentén utat, rést, barlangot keresni, elővett egy zacskót, és finom porral beszórta a küszöböt az ajtó előtt, majd a pincelejártat is.

Nagy léptekkel a hegy aljánál jobb felé vette az irányt, ha szemből nézzük a menedékházat. A ház vonalában igen törmelékes volt a még járatlan út. A meredek lejtőket emelkedők váltották kisebb szakadékokkal. A nagyobb kövek mellett semmi kitaposott ösvény. A bokrok és a fű is csoda, ha megélnék. Sziklaszorosok éles csipkái állták az útját, amelyeket sok esetben jó volt kikerülni. A hegy belső érhálózatából csak kisebb erővel áramlott ki a csapadék a rétegelt mészkőfal hasadékain át. Az alacsony vízállás miatt nem kellett átkelőt keresni az évezredek óta vájt patakok medreiben. A hordalékok közötti gödrök, sziklatörmelékek edzették a lábait. A kézzel készített bakancsok szorosan tartották a bokáit. A fekete ruháját, nadrágját, dzsekijét különleges szövetszövetből varrta neki egy öreg szabó. Erős, de könnyű anyagból készült. A víz is leperreg róla.

Hamar sötétedett. Ám a Holdat most eltakarták a zivatarfelhők. Dörgött, villámlott az ég. Egyre hűvösebb lett, és állandóan fújt a szél. Az eső illata intenzívebben jelezte, hogy nemsokára itt is égi háborúság lesz.

– Érdemes visszafordulni és egy jót aludni a meleg szobában – villant át benne egy gondolat. Gallyak reccsenő zajait hallotta nem messze. Szétnézett, hogy hova bújjon. Pár lépéssel arrébb, körülbelül két méterrel a feje felett egy nagyobb hasadék tátongott a sziklafalban. Amennyire lehetett, gyorsan felkapaszkodott a kiugró sziklákra, majd beprézelte magát a nyíláson.

2. fejezet: A barlangok titkai

Várt. Hátizsákját levette a válláról. Kisméretű nyílveszők voltak belefűrődve. Valaki hátulról le akarta löni. Nem dobta el. Elrakta a hátizsákjába, hogy továbbra se hagyjon nyomot. Éppen időben

bújt be. Eleredt az eső, csak úgy ömlött, sűrű vízfüggönyt képezve. Kintről zseblámpákkal pásztázták a sziklákat. Már keresték. Bizonyára észrevették ezt a nyílást, mert a fénynyalábok megnyugodni látszottak a mélyedésben. Beljebb ment, egy tágasabb, lejtős úton. Más lehetőség nem is volt. Egy balra kanyarodó elágazás egy nagyobb töbörhöz vezetett, melynek mélyében hömpölygött lefelé egy patak. Bele is fért volna bőven, de nem akart lemászni. Így a másik út felé vette az irányt, amit egy omladék zárt el. Itt nem jut át. Visszatért az aknához. Felkapcsolta a fejlámpáját és felnézett. Az eléggé magas sziklafalak egy nagyobb kürtőben zárultak. A sötétben nem is lehet látni a tetejét. Fentebb, úgy öt méterrel a feje felett, balra kiugró falazat sötétebb árnyékát fedezte fel. Talán egy beugró lehet, ahol megbújhat. Igyekezett oda felmászni. Ahogy elérte a sötét foltot, csak egy kis bemélyedés volt. Itt nem jó megállni. Ott feljebb tovább mászva látott egy nagyobb repedést az oldalfalon, jobbra még nagyobb hasadékot. Állva is átférne. Feltornázta magát, és bemászott a tágas üregbe. Éppen időben. Hangokat hallott, majd lépések zaját a zseblámpák fényeit kísérve. Hátha utoléri!

Csurom vizesek voltak, tócsák halmazait hagyták lépteik mögött. Labar vizes nyomait kutatták. De ő még szárazon jutott be a barlangba, így eléggé egyértelmű út vezetett az aknáig, ahova levilágítottak. Hat fénycsóvát számolt meg Labar. Őt keresték fent a falakon és lent az aknában is. Az egyik kis termetű terepruhás felkapaszkodott az első mélyedésig, amit gyanúsnak talált. Vizes szerelésében megcsúszott a falon.

– Tiszta – szólta le a társainak. Azzal már le is mászott.

– Biztos, hogy ide mászott be? Nem ment feljebb kinn a sziklafalon? – kérdezte a nagyobb termetű terepmintás a többiektől.

– Te jó ég, észszerűnek tűnt, hogy ide mászott be – morgott egy harmadik hang. Majd kiszólt a barlangnyíláson keresztül a többieknek, hogy keressék kint is.

Laban óvatosan beljebb húzódott, de szerencsére nem vették észre.

A fénysávok többször is végigpásztázták az egész helyiséget. A hasadékokba is jutott a világosságból, de már nem láthatták őt. A jobbra ívelő rés számukra sötét falazat maradt. Hangosan káromkodtak, mert nem találták meg. Találgatták, merre mehetett volna az aknán kívül, a földalatti patak helyett. Többen lemásztak, míg mások berendezkedtek.

Laban feljebb kúszott egy belső, enyhén lejtős járaton. Lassan elérte az egyik peremét. Úgy kilenc méter magasságban megpihent. Körülnézett az éjjellátóval, amit a hátizsák oldalzsebéből vett ki. Magas, kényelmes hasadékot pillantott meg. Belépett a folyosószerű alagútba. Onnan egy tágasabb, majdnem kör alakú helyiségbe jutott. Levette hátizsákját, kivette hálósákját, magára cipzározta. Aludni próbált, mert nagyon kifáradt.

Hat órával később felébredt. Megkereste az éjjellátóját. Bekapcsolta, majd körbe pásztázta a helyiséget. Könnyített magán az egyik falnál egy mélyedésbe. A zseblámpát nem merte még bekapcsolni, mert a fény messziről is elárulta volna.

Odament a hátizsákjához, és menetkészre pakolta a holmiját. Ezután körbejárta a kis helyiségeket. Gondolt egyet, és elővette az alfa kommunikátorát. Bekapcsolta a készüléket. A képernyőn három ékírásos betű képe jelent meg. Megérintette a jobb keze mutatóujjával. Beolvasta az ujjlenyomatát a feloldáshoz. Különböző színű geometriai formák jöttek elő. Megnyomta ujjhegyével a piros korongot, melynek hatására előjött egy panel. Rutinos már, mert mindegyik kutyüje ilyen volt. Amikor először használatba vette, a biztonsági protokoll volt az első. Utána elég volt csak megérinteni alul egy erre a célra kialakított érzékelőt.

Innentől minden felgyorsult. Bekapcsolta a szkennert. Elindult a szemben lévő nyíláson át feltérképezni az utat, hogy visszataláljon, ha eltévedne. Elsőre a jobb oldalon bukkant fel, majd a bal oldalon. Tehát a járat egyféle labirintus, körbe-körbe ugyanoda vezetett. Utoljára az alsó járat maradt. Lemászott, és lézerszkennerral letapogatta a helyiséget. Ez volt a leghosszabb út. Lejtőkön és emelkedőkön keresztül ugyanabba a nyílásba vezetett. Felmászott a kiindulási ponthoz, és bevitte a szkennert adatait egy térképprogramba. A részt lekicsinyítette, és 3D-be forgatta.

Tanulmányozta, de semmi eredményre nem jutott. Bekapcsolta mégis a kis reflektorát. Az erős fény átvilágította a sötétséget. Elindult újra az egyes számú úton, közvetlenül a falak mentén. Nézte a képernyőjét is és a falakat. Hátha lát valamelyiken jelzést. Lassan haladt. Minden részletre figyelnie kellett. Mennyire más az erős fény megvilágítás az éjjellátóhoz viszonyítva. Volt egy elágazás,

amely nem keltette fel a figyelmét. Zsákutcának tűnt. Nem egy ilyennel találkozott. Valahogy másképpen jött ki. A képernyőn egy betű alakja jelent meg.

– Ah, ez egy bejárat lenne? De hol? – akaratlanul mondta ki hangosan.

Sehol sem találta. A betű villogni kezdett. Érintés után eltűnt. A képernyőn megjelent egy ajtó, majd megmozdult alatta a talaj. Hátra lépett. A sziklafal kinyílt. Mögötte lépcsősor vezetett le egy alsó folyosóra. A készülék másik lejáratot is jelzett ötven méterrel arrébb. Ez is hasonló volt az előzőhöz, de itt a készülék nem ugyanazt a jelet mutatta. Ez mechanikusan is működőképes volt. Visszament az első lejárathoz, várt a levegő felfrissülésére, majd lement. A fal visszazárult. Ez az alsó járat mesterségesen volt kialakítva és valahová vezetett.

– Ha ez a módszer a menedékháznál hamarabb eszembe jutott volna, már rég a hegy túloldalán lennék a pincelejárón át – berzenkedett Labar.

A folyosó nagyon hosszúnak tűnt. A keresztfolyosók igazi labirintussá tették. Időnként a kommunikátoron jelek villantak, és feltérképezte ezeket a járatokat is. Az egyik folyosó végén a szokásos kulcs jel jelent meg a kütyűn. A jelet megérintve a fal szinte ajtóként nyílt ki, mögötte egy csigalépcső vezetett le.

Lent egy szabályos négyzet alakú helyiségbe lépett. Erősebbre tekerte a lámpát. Körbenézett. A poros oldalfalakat megvilágító fényben kereste a jelzéseket. Minden oldalon alig észrevehető formákat látott a málló sziklafalakon. Ezek között lehet akár üzenet, információ, de egy ajtó is. Kellene most egy jó megérzés vagy térkép, de nem volt ötlete, hogy hogyan tovább. Leült. Ivott. Megkereste az ennivalót. Éhes volt. A levegő eléggé dohos itt.

Házi szalámira lelt a hátizsákban. Egy kicsi rúd. Pár szelet kenyér, keksz, füstölt sajt, fél tábla étcsokoládé, meg egy kis üveg diópálinka, ami fertőtlenítésre is jó.

Levágott egy ujjnyi vastag részt a szalámiból. Kis szelet kenyérre tette egy darab sajttal, és gyorsan megette. Desszertnek egy kockányi étcsokoládét kapott be, majd feketekávéval öblítette át a száját. A keserű-édes ízek örvényei bizsergették a nyelvét. Jólesett neki. Erősebb színes fényre kapcsolta a kézi lámpát, majd újra szétnézett. Részleteiben próbálta átkutatni, ami eddig elkerülte a figyelmét. Feltűnt, hogy az egyik falon több szabályos faragásnyom is található, nem annyira feltűnőek, de ez reményt adott neki. Felállt, és odament a falhoz, hogy tüzetesebben átnézzze.

A jobb keze felőli oldalon a kottákban használatos violinkulcs mellett lévő basszuskulcs alakú domborulatokon állt meg a tekintete. A furcsa F-kulcs két hátoldali pontja belül volt, és egy harmadik a félkörív végén. Szemei irányába néztek lefelé, a bal oldali lenti sarokra. Lehajolt, és törmelékeket kezdett eltakarítani onnan. Aknafedél vaskarika kontúrjai kezdtek előbukkanni. Kivette a kését, és kaparni kezdte a vájatot. A karika könnyen a kezébe hajlott. Megfeszítette két kézzel, és könnyedén felnyílt mint egy ajtó. Ez egy lejárát, semmi kétség. Egy vaslétra vezetett a mélybe. Megvárta, míg a levegő frissül, majd levilágított, a sötétségbe mélyesztve egy fénynyalábot, de az aljáig se ért le.

– Milyen mély lehet és hova vezet? – kérdezte önkéntelenül hangosan.

Hallgatózott, de semmi gyanúsat nem érzékelt, csak halk csobogást a mélyből. Lemászott a hosszú létrán. A levegő igen dohos, vízpárás volt. Hátizsákjából elővett egy oxigénmaszkot, kis méretű speciális oxigéntartállyal. Összeszerelte, és a nyakára tekerte az oxigénmaszkot az összekötő csövével. Ha kell, majd lent használni fogja.

Elérte a létra végét. Látta a fényben, hogy ez zsákutca. Feneketlen kútnak tűnt. Lent valahol egy gyors sodrású folyó csobogását lehetett hallani. Kezdte feltölteni a lejárát üregét. Az akna alján csontvázak jelezték a sorsát, ha tovább megy. Pedig a jelzések ezt a helyet mutatták. A létra alsó fokára lépve megmozdult a súlya alatt, ami egy szerkezetet indított be. Elindult vissza felfelé, amikor fentről rácsapódott az aknatető. Innen alulról nem tudta felnyitni. Ez egy biztonsági zár volt. Bent rekedt az aknában. Csapdába esett. Nem hallgatott a megérzéseire. Pedig sok gyanús dolgot észrevett. Azt hitte, egyedül van. Ez egy útvesztő volt. A lámpáját erős alapfényre állította. A falakat kezdte tüzetesebben átvizsgálni, minden részletre odafigyelve. Még jó, hogy nem hagyott semmit fent a csomagjaiból. Minden itt volt a hátizsákban. A falak sárosak és nedvesek voltak. Csak egyetlen út volt lehetséges: az aknába ugrani és ott lent a vízbe fulladni, mint azok, akiknek ott heverték a tetemei.

Fel se mehet, le se. Akkor itt kell bevárnia a végzetét. A kudarc nem lehetőség. Újra és újra bevilágította az aknát. Fentről lefelé minden oldalt megfigyelt. Semmi. Áttért a létratartó fal

vizsgálatára. Alig látható rajzra lett figyelmes a létra hetedik fokánál. A falon is mögötte. Elővette kommunikátorát, és oldalt megnyomott egy gombot. A képernyőjén egy rovásbetű jelent meg. A kameráját a karakterre irányította. Felismerte. Kis idő múlva kiadta a képernyőn azt a rajzot, ami a falon is volt. Megnyomta az ujjával. Semmi. Újra megnyomta a kulcsot, de az nem reagált. Kétségbeesett. Próbált összpontosítani, de a feszültség nem hagyta. Eltelt tíz perc is. A lábai már fájtak a vékony acélfokokon állástól. Másik lábára helyezte a súlyát, amikor lecsúszott a létrán. Éppen el tudta kapni a hetedik létrafokot. A lábai lógtak a levegőben. Súlya megrántotta a létra fokát. Alig hallhatóan megmozdult a létra melletti fal. Egy ajtó kontúrjai jelentek meg. Benyomta a bal kezével. A vastag falajtó engedett. Egy tágas helyiség vonalai bontakoztak ki a lámpafénynél. Megkönnyebbült. Belépett a sziklába vájt terembe. A körülményekhez képest tiszta volt. Vizedésnek nincs nyoma. Ide nem szivárgott be a víz. A képernyő villogni kezdett. Egy piros kulcs jelent meg, amit megérintve a vastag falajtó bezáródott. A levegőt itt tisztábbnak érezte a huzat miatt. Szemben egy szokványos vasajtó látszott. Odalépett és kinyitotta. Ekkor vette észre balra a lépcsőt, ami felvezetett a falhoz. A falon egy violinkulcs volt látható. Tehát akkor az akna elterelés volt. Ha nem lett volna nála a kommunikátora, nagy bajban lenne. Már mindegy, tanult az esetből. Egy hosszú folyosóba lépett, melynek a másik vége egy tágas, félkör alakú terembe vezetett. Falain négy különböző színű rovásjel volt egyenlő távolságban festve. Ismerős rejtvény, a szerepjátékból.

A bal oldali sarokhoz menve odalépett a kék és a piros betű közötti lyukhoz. Lehajolt. A padlóról felvett egy henger alakú botot. Beledugta egy alig látható részbe. A bal oldali fal megmozdult. Kezeivel ezt is ajtóként nyitotta. A botot kivette a lyukból, és kissé távolabb visszadobta a padlóra. Ösztönösen átment a jobb oldali, zöld és sárga színű rovásbetűkhöz is. Ezek kissé domborodtak a sima felületen. Ott is be akarta dugni a botot a két betű között lévő lyukba, de nem volt lyuk. Emlékeiben kezdett kutatni. Jó pár percig elmélázott, míg rá nem jött, hogy a két szint egyszerre kell benyomnia. Megmozdult a jobb oldali fal. Benyomta. Szemei elé egy tágas helyiség tárult. Boroshordók sorakoztak benne. Szemben van egy ajtó, rajta egy rovásírásos Ű betű, rombusz alakú zöld féldrágakővel. A kommunikátora jelzett. Megjelent egy kulcs rajta. Megérintette. A fal ott is megmozdult. Benyomta. Egy lépcsősor vezetett fel egy vastag, nehéz ferde fémajtóig. Itt már volt egy kar, amit elfordított. Kifelé nyílt. Kilépett a szabadba. A menedékházhoz jutott vissza! Sójajtott egyet, majd visszament, és maga mögött lezárta a bejáratoakat. Oldalt észrevett egy csigalépcsőt. Ez vezetett az emeletre, de már nem ment fel. A piros-kék kijáraton ment ki. Visszazárta a szerkezetet. Innen már látszott a fény, nem messze volt a barlang kijárata, a hegyrendszer belső kis udvarába jutott. Egy keskeny, füves rétre, az Elveszett Világ közepére. Most már emlékezett a helyre, de nem innen nézve. Ez volt a nagypapa legbiztosabb búvóhelye. Ezen a helyen csak kétszer járt az utolsó évben. Akkor el kellett innen mennie Skóciába. Ezt a bejáratot vagy kijáratot nem ismerte. Ez volt a pánikszoza. Nagypapa nevetve mondogatta annak idején, amikor először átmentek a barlangok átjáróit, folyosóit használva. Néha görnyedten haladtak a szűk és alacsony falak miatt, a nappalinak csúfolt, nagyobb hegyoldalakkal zárt völgyből. Onnan, ahol a farkasokat is nevelték, egy másik hasonló rejtkehelyről, ami innen nem messze volt. Itt nagyobb fák nőttek. A nap általában alig világít ebbe a kis oázisba. Fentről nem igazán lehetett belátni, mi is van a mélyében. A fák tövében cserjék nőttek. Sűrű bozótaként ölelték a hegy lábát, ahol az egyik bemélyedést is eltakarták. Már éppen lépett volna a bokrok felé, amikor megmozdultak az ágak. Hatalmas szürke farkas lépett ki onnan. Egy farkassal talán, de ha többen vannak, akkor... Nem volt már idő gondolkodni. Ott termett a lábainál. Megérezhette az ismerős szagokat, talán a szíjára kötött zsebkendőn. Közelebb hajolt. Felismerte a sánta, rövidebb lábáról. Kölyökkorában egy csapda levágta. Ő és Irena kötözték be, és próbálták gyógyítani, de ez maradandó fogyatékos hozott neki.

– Titi! Te vagy az?

A farkas feje a magasba rándult. Csillogó szemeivel a megmentőjére bámult. Felágaskodva nyalogatni kezdte az arcát, a kezét. Körbe-körbe szaladgált, farkát lobogtatva. Felismerte!

– Hát te mit keresel itt, Titikém?

Titi értette a kérdést, mert hátranézett a bokrok mögé, mutatva az irányt.

– Te vigyázol a birtokra.

Megsimogatta, majd megölelve szorította magához régi, hűséges társát. Együtt mentek a bejárathoz. Eszébe jutott, hogy van a hátizsákjában szalámi. Elővette, és megosztotta Titivel, aki igazán örült a nem várt finom falatoknak, egy falásra behabzsolta őket.

A falajtó a szokásos módon nyílt, botot helyezett a lyukba, és erősen benyomta. Kis sziklákba vájt hasadékok szolgáltatják a gyér világosságot és a levegő cseréjét is. Bent volt egy asztal az egyik fal mellett, alátolva három szék. Szemben vele egy kényelmes, ágyazható kanapé párnákkal, mellette éjjeli szekrény, szemben egy nagyobb háromajtós ruhásszekrény. Az ágy végénél egy párnázott karfás szék állt. Ez egyben a szoba vécéjének feladatát is ellátta. Az oldalfalakat vakolat tette simábbá. A mennyezetet egy természetes képződmény alkotta. Magas, sötét, eléggé hullámos, egyenetlen és érdes volt a felülete. A padló le volt betonozva, impregnált zsaludeszkákkal fedték le, amire pár kisebb szőnyeget tettek. Így vált otthonossá. Az asztal mögötti fal függönnyel fedett ajtónyílást takart. Mögötte egy még nagyobb konyhai helyiség volt: fatüzelésű sparhelt az egyik végén, aminek a kéménye egy jó huzatú, fenti, nagyobb barlangi üregbe vezetett. Nem közvetlenül a szabadba áramlott a füst. Kis asztal, konyhaszekrény, többféle étkezés. Fűszerek, tartós konzervek kutyáknak és száraztáp mázsaszám, embereknek való konzervek, mézek, cukor, só is tömegével. Háromféle házi pálinka literes üvegekben. Tészták, gabonafélék külön fémdobozban. Teák, szemes kávék, darálók. Egy rakás felhasználatlan száraz fa a tűzhely mellett. Itt aztán el lehetett rejtve az ember a külvilág elől!

Az ágy alatt az egyik rövidebb zsaludeszka kimozdítható volt, de alatta a kemény beton jelezte, hogy nincs semmi rejtett üreg. Labar odalépett az ágyhoz, felvette a hatvan centi széles, százötven centi hosszú deszkát, félrerakta. Leült, és lábait erősen a betonba nyomta, ahol egy enyhe bemélyedés volt, mintha csak nagyjából dolgozták volna el a burkolásnál. Nekifeszült. Erősen nyomni kezdte a fal felé. Lassan engedett, és feltárult alatta egy ötven centi széles és nyolcvan centi hosszú lejárát. Hosszú, kanyargós folyosóba vezetett. A folyosó kétfelé ágazott el, egyféle kört alkotva. Ismerte a területet. Nagypapa mindent megmutatott neki az utolsó évben. Mondta is, hogy jól véssé emlékezetébe, mert fontos dolgokat rejt ez a hely!

Elindult a sötétben. Zseblámpája bevilágította az alagút folyosóját, amerre járt. Tudta, merre kell mennie. Odaérve a jelzéshez még tíz lépést ment, mígnem bal kéz felől meglátott egy faragott rovasbetűt a falon. Rátapintott, és kattanásig benyomta. Fentről, hat méter magasból leereszkedett egy kötélletra. Felmászott a létrán a mennyezetig. Nyitott átjáró volt a másik oldalra. Két méter magas, három méter széles, nyolc méter hosszú alagút. Lentről még erős zseblámpafénnyel sem lehetett észrevenni a sziklák csipkézett takarásában. A másik oldalon lehetett távozni. Arról az oldalról a kötéllel a létrát fel kellett csévélni és rögzíteni. Bent, középen a kábeldobot erős vasszerkezet tartotta. Tíz méter vastag alpinista kötélletra volt rá felcsévélve. Lejutásnál le kellett eresztetni. A testsúlyt megtartotta. Elengedve, azonnal visszacsévélte a kötélletrát. Az átjáró közepénél a dob alatt volt egy falba mélyedő üreg. Térdre ereszkedve benyúlt könyékig. Kihúzta onnan a nejlonszákba tekert csomagot. Iratok, kisebb tárgyak voltak benne. Belerakta a hátizsákjába. Elindult a kötélhágcsóval a másik oldalra. Leért. A kötélletra azonnal visszatekeredett a helyére. A másik folyosóról tért vissza a szobába. Visszarakott mindent. A konyhából elhozott pár vagdalthús konzervet és pár palack vizet. A szobából a kutyáknak való húskonzervet. Titi közben örködött. Megszokta gazdájától az ilyen feladatokat.

Kilépett a falajtón. Kint egy egész falka várakozott, négy nagyobb és öt kis kölyök. Itt volt az otthonuk. Itt voltak biztonságban. Ide húzódtak vissza, ha bármilyen baj volt. Ide fiáltak. Megtanulták használni a rejtett bejárásokat, utakat. A falka elég sok tagból állt. Nem ismerhetett mindenkit. Megéreztek a szagát. Amikor meglátták, azonnal támadóállást vettek fel. Labar fenyegetést jelentett a területükre nézve. A vér szaga már előre könyvelte az áldozatok sorsainak végzetét. Titi odaugrott Labar elé, majd egy mélyből felszakadó, fenyegető hang tört ki belőle a falka felé. A falka engedett, hiszen Titi rangidős volt. Hátuk mögött meghallották a vezérfarkas morgását. Szétnyílt a farkasfal. A hatalmas farkas előlépett, és mélyen beleszagolt a levegőbe. Zorin azonnal felismerte megmentőjét. Összelelkeztek. A találkozás örömét adták át egymásnak. A többi farkas csak figyelte, mi történik. Érzékelték a család elöljáróitól a befogadást. Így ők is részesedni akartak az örömből. Odasomfordáltak a kölykök is sok-sok cukisággal megáldva a pillanatot. Időnként szagmintát vettek, majd leheveredtek köréjük. Labar elővette hátizsákjából a

húskonzervet. Kinyitotta, és egyenlő arányban elosztotta négy lábú barátainak. Hagyta, hogy megegyék. Eltűntették a finom falatokat, és jóllakottan szétszéledtek.

A szurdokkert másik végében látta meg az ovális alakú barlangnyílást. Sűrű bokrok takarták. Bemászott. Bent, nem messze, kissé lejjebb egy patak csörgedezett. Jólesően megmártóztak benne a szürke bundások, és nagyokat ittak. A barlang kupolaszerű mennyezete eléggé magas, tágas és szellős volt. Védelmet nyújtott annak, aki nem akarta, hogy megtalálják. Ekkor értette meg farkas barátait. Ők ismerhetik a környék átjáróhelyeit. Labar szétnézett a barlangban, kijáratot nem talált a kommunikátorral sem. Sokat változott ez a hely, mióta távol volt. Mindenre nem emlékezett. Ezt a barlangot sem látta még. Eszébe sem jutott, merre volt innen a kijárat.

Kimászott, és újra szemrevételezte a hegyoldalakat. Elindult a fal és a bokrok mellett keresni jelzést. Nem akart a menedékházhoz menni, mert bizonyára figyelték az utakat.

Egyszer csak Titi az orrával megbökte Labar kezét. Labar kissé megijedt a hirtelen mozdulattól. Titi előre ment, és időnként hátratekintett Labarra, hogy követi-e. Titi a túloldalig vezette. A harmadik barlangnyíláshoz, ahol egy véres bundájú farkas feküdt. Szaporán lihegett. Beteg volt. Meglőtték. Bizonyára akkor, amikor először találkozott a farkasokkal pár napja a dombon. A golyó még benne volt. Labar lehajolt hozzá, és megvizsgálta. Értett hozzá, hiszen nagyapja mellett szinte mindent megtanult. Sok golyót kiszedtek már, és meggyógyítottak, akit csak tudtak, állatokat és embereket is.

A farkas lázas volt és remegett. Labar elsietett a rejtett lakhoz, majd onnan vödört, tálat és gyógyszert hozott, csipeszt, fertőtlenítőt és varrókészletet. Altató injekciót adott be a teljesen magatehetetlen anyafarkasnak. Megvárta, amíg elalszik. Alkoholal leöntötte a sebet, majd belenyúlt, hogy megkeresse a golyót. Késével kiszélesítette a lyukat. Egy erre a célra kialakított fogóval kiemelte a golyót. A sebet megtisztította. Elővette a kis dobozkáját a hátizsákjából. Ketté nyitott egy sárga kapszulát, majd abból a tartalmat a sebbe öntötte. Összenyomkodta és bevarrta. A farkas nyögni sem tudott. Ereje sem volt már. Amikor felébredt, megitta. Alig tudta szájába spriccelni a palackos vizet. Dobozkájából elővette egy lila kapszulát, majd a farkas szájába erőltette. Pár perc alatt annyi mennyiség oldódott és szívódott fel belőle, amennyi fontos volt. Az injekciót sem úszta meg. Erős antibiotikumot kapott. Közben simogatta a fejét, és beszélt hozzá. Csendben köré gyűlt a falka többi tagja is. Labar elment a patakhoz. Vödörben vizet hozott, majd abból egy laposabb tálba öntött, hogy inni tudjon a beteg. Odarakta a szája elé, a nyelve közelébe. A farkas újra elaludt. Később a láza lement, és a légzése is egyenletessé vált.

Labar elfáradt. Lefeküdt a kinyitott hálósákjára. Ő is elaludt a farkastól nem messze.

A betegnek erős szervezete van. Reggelre már felült és ivott, de azért még gyenge volt.

Labar is felült, majd odament hozzá. Az állat felismerte gyógyítóját. Fejét a kezéhez hajtotta, majd megnyalta. Szemei csak úgy csillogtak. A falka nem mozdult mellőlük. Labar megsimogatta a beteget, és megnyugtatta.

– Hálás vagyok, mert értem küzdöttél ott az erdőben este. Megmentetted az életemet a társaiddal. Igyekszem én is mindent megtenni, hogy visszakapd az egészségedet.

A beteg farkas majd szépen felépül, és újra a falka hasznos tagjává válik. Labar adott neki még egy kapszulát, amit morgás nélkül nyelt le, s újra elaludt. Kölykei odabújtak a nyakához, hasához. Labar elment a rejtett szobába, hogy elhozzon pár junior kutyaeddel konzervet. Felbontotta mindet, majd egy részét az egyik tálba öntötte. A másik részét egy laposabb tálcára porciózta ki a kölyköknek. Elővette egy üvegecskét. Abból pár cseppet adott az eledelhez. Összekeverte a betegnek és bevitte neki. A szája közelébe rakta le, hogyha felébred, legyen mit ennie. A másik tálat lerakta távolabb a kölyköknek, ne az anyjukat macerálják. Rá is vetették magukat. Labarnak igazgatnia kellett mindegyiket a saját kis kupacához. Az egyik kis kölyök odasomfordált anyja táljához és beleszagolt. Titi és a többi felnőtt eleresztett egy figyelmeztető hangot. Ettől megijedt a kis koma, vissza is húzódtak az anyjuk nyakához. Senki sem bántotta az ennivalóját.

Már esteledett. De ma mindenki nyugovóra tért. Éjszaka nem mentek ki portyázni. Biztonságban érezték magukat. Azért volt mindig, aki örködött mellettük. Labar a felnőtteknek is kiosztott egy-egy marhacsontot. Ne érezzék magukat hátrányos helyzetben. Tetszett nekik, rágták is szorgalmasan. Nagyapja nagyon gondoskodó volt. Beszerzett mindenféle eledelt ínséges időkre. Legyen nekik legalább száraz eledel vagy aszpickos konzerv. Volt egy nagy méretű száraztáp-adagoló. Üresen állt. Labar feltöltötte azt is, 5 zsák fért bele, ami egy mázsá. Amikor elmegy,

legalább egy ideig legyen mit enniük. Már megtanulták használni. Kiment a bokrok közé, hogy könnyítsen magán. Visszament a falka közé. A barlangi patakban megmosta a kezét, majd belebújt a hálósákjába, és gondolataiba merülve ő is elaludt. Nem akart elkülönülve a szobában aludni. Hajnalban felkelt a meglótt családanya. Ivott, evett, majd lefeküdt Labar mellé. Mancsát Labar mellére téve, újra elaludt.

Megtanultak bízni a környék pásztoraiban, a tanyasi emberekben. De nem mindenki. Ez a falka soha nem támadott helyi emberre ok nélkül, még éhesen sem. Többször embereket is mentettek. A közeli pásztorok időnként kirakták az elhullott, beteg jószágokat a farkasoknak. Télen jól jött nekik. Soha nem raboltak a nyájukból. Megvédték őket az idegen, betolakodó vadaktól is. A területüket védték. Mégis becserkészték őket a faluból és a városokból, külföldről idetoborzott vadászok. Ilyenkor jól jött nekik ez a menedék. Nagyapa sokfelé alakított ki hasonlót a hegyekben több helyen is. Labar kinyitotta a szemét. Jót aludt. Meglátta a falka tagjai, hogy felébredt, és körbe ugrálták, nyalták-falták. Így nehéz volt gyengéden kihámozni magát a tömegből. A beteg farkasnak is visszatért kissé az ereje és a kedve is. Talpon volt ő is. Lassú léptekkel szagolgatta végig a falka tagjait. Ellenőrizte, mindenki megvan-e. Labar odament hozzá. Óvatosan a hátára tette a kezét, és megnézte a sebet. Szépen hegesedett a varrat, tette a dolgát. Nem szivárgott a genny, nem volt gyulladásban. Megsimogatta az állat fejét, az megnyalogatta a kezét. Megköszönte a gondoskodást. A többiek is a maguk módján.

Labar örült, hogy helyt állt, felnőtt a feladathoz. Átment a rejtekhelyre, és mindent elrendezett. Megnézte a térképeket. Ezekről sem lett okosabb. Semmi utalás arra, hogy melyik kijárat merre van. Már nem emlékezett annyira az átalakulásokra. A fák és a bokrok is elburjánzottak. Kiment, és bezárta a falajtót. Elindult megint a bokrok és a sziklafal között. Hátha talál egy rejtett nyílást, jelet, ismerős helyet. Egy kis tisztásra lett figyelmes. Két különböző szőrmedarab hevert egymás mellett. Az egyik báránybőr lehetett. A másik talán kecskebőrnek néz ki. A megérzésére hallgatott. Felvette az egyiket, és megszemlélte. Ezeket emberi kezek csergették. Belseje már igen kopottas. Halványan egy rovás A betű kontúrjait fedezte fel. A betű alatt egy nyílvesző forma van. Nem volt feltűnő az avatatlan szemnek. Csak egy cafatnak tűnt, amit a farkasok megehettek belőle. Felemelte a másikat. Ezen pedig rovás B betű látszott. Szintén nyílvesző forma, csak ellenkező irányba mutatott. Elővette a kommunikátorát. Beazonosította a betűket. Az egyik az A jelű kijáratot, a másik pedig a B jelű bejáratot jelezte. Úgy rémlett, hogy a térképek átnézésekor volt egy A térkép és egy B térkép. Visszament a lakásba, és átnézte a térképeket. Az A betűs bejárat volt, de nem ismerte fel. A B betűs volt a kijárat. Ez vezetett le a hegyoldalról, csak a barlangnyílást mutatta. De honnan lehet elindulni onnan belülről?

Talán a csomagban van, amit elhozott. Meg sem nézte, ki sem bontotta. Hátha abban van a rejtély kulcsa. Elővette hátizsákjából a csomagot, és kibontotta. Rovás-ék betűkkel írt levél volt a tetején, Zeónak címezve. Ez állt benne:

„Kedves fiam, ha ezt a csomagot megtalálta, mindenképp azonnal vidd el Szegedre egy jó barátom házába. Tedd biztos helyre, rád bízom. Két egyforma súlyú iratköteg van, a fekete színű bőrszinóros paksamétában jelentéktelen dokumentumok vannak, megtévesztés miatt. Ezeket nyugodtan ellophatják, kiadhatod.”

Milyen előrelátás ez nagyapától!

„A másikat, a barna bőrzacskóban lévő, az életed árán is véd meg! Tedd biztonságos helyre! A házban nem lakik senki. Külföldön van a tulajdonosa. Megengedte, hogy ott lakhassak, ha Szegedre mennék. Eddig nem vettem igénybe. A címet a képpel megtalálod ebben a csomagban. A kulcsokat a házához mellékeltem. Én már nem vagyok biztos abban, hogy élni fogok.”

Labar megborzongott. Gyomra görcsbe rándult. Hirtelen nagyon hiányzott neki a nagyapja.

„Először ezeket rejtse el! Utána keress meg! Hagyok nyomokat, ha tudok. Valakik az életemre akarnak törni. Ismered a helyeket, ahol veled voltunk. Köszönök mindent. Szerető nagyapád.”

Átnézte a csomag tartalmát. Körültekintően lefotózta az eredeti lapokat. Az ősi írásokat digitalizálta. A fordítás nem volt mellette. Legalul a csomagban egy borítékra lett figyelmes. Kinyitotta. Családi fényképet vett ki belőle. Mindkét nagyapa és nagymama. Előttük három gyermek áll, mint egy lépcsősor. Két fiú és egy nagyobb lány. A háttérben, messzebb egy tanyasi ház látszik. A háznak kertre néző, nagy, nyitott terasza van. Labar elérzékenyülten kutatott emlékeiben. A testvéreivel együtt voltak ott. Nagyon hiányoznak neki. Gyerekként váltak szét. A szüleiről semmit sem tud. A nagypapa nem beszélt róluk. Nézegette a képet. Ezt is lefotózta a mobiljával. Kényesen vigyázott arra, hogy minőségi kép legyen. Visszacsomagolta. Berakta a hátizsákjába. Kissé ideges lett.

Bizonyára őt is figyelik. Kilépett a falajtón, visszazárta. Vitt még ki konzerveket. Bevitte a barlangba, és kiosztotta az ott lévő falkának. Junior tápot és vizet tett a lábadozó farkas elé. Megsimogatta. Örömmel látta, hogy jól érzi magát. Megebédeltek. Labar evett pár falatot. Újra kiment a szörmékhez. Talán talál rajtuk még más jelzéseket is.

Titi követte, Zorin is. Felvette a B jelű szörmét, és nézegette. Titi odahajolt, és beleszagolt. Ránézett Labarra, az meg vissza rá. Titi hátrafordult, és elindult egy sűrű bokrokkal takart nagyobb nyílás felé: a kijárat. Titi Labarra nézett, majd bement a barlangba. Bent, pár méter után jobbra, egy kanyargós, dimbes-dombos alagútszerű járaton át vezetett az út a hegy gyomrából ki a szabadba. A farkasjárat. Négy lábúaknak könnyű volt átgaloppozni, Labarnak le kellett térdelnie. Időnként kúszva kellett áttuszkolnia magát a keskenyebb részekben. Szétnézett bent a barlangban. Voltak átjárók rendszeresen, Titi viszont ezt az utat ismerte. Fél óra törpejárás, négykézlábazás után tértek ki a sűrű bokrokkal takart területre. Zorin is ott volt mögötte, és vele egy harmadik farkas is, az anyafarkas, akit meggyógyított. Titi megállt a kijáratnál. Labar megsimogatta, és megköszönte, hogy segített. Titi bánatos pofával bámulta emberbarátját. Elköszöntek egymástól. Zorin és a nőstény társa tovább kísérték, le a hegyoldalról az egyik útelágazásig. Itt már térkép sem kellett, tudta, hol van.

– Köszönöm, barátom, és neked is – fordult a nőstény felé –, hogy elkísértetek. Visszajövünk majd nagyapával. Menjetek haza! Vigyázzatok egymásra!

Megsimogatta a fejét, megölelte kedvencét és társát, aki engedett a szeretetnek. Zorin talán értette, hogy itt a búcsú pillanata. Mélyről köszörmelte torokhangját, de csak a tekintetéből lehetett kiolvasni a szomorúságot. Visszafordultak a barlang felé, ahonnan Titi nézte az eseményeket.

Labar egy keskeny, alig járt ösvényen kapaszkodott lefelé. Egy balra ívelő kanyarból lejutott a turisták által kitaposott, szélesebb útra. Onnan már gyalog is negyed órányi járás volt a kulcsos hotel, a Cabana Cetățile Ponoruluihoz, ahol rozoga járgányát hagyta. A táj szinte szívta be, lenyűgöző a látvány. Megpillantotta azt a kilátóféleséget a hegytetőn. Beugrott, hogy merről is mentek akkoriban a menedékház nagyapjával.

A levegő frissítőként hatott, átjárta a tüdejét. A zöld különböző árnyalatai a virágok tarka színeivel vegyültek. Életre keltek a nap sugaraitól.

3. fejezet: Váratlan barátság

Elérte a farakásokkal teli útszakaszt. Mögötte feltárult az emeletes, sárga színű szálloda. Óvatosan közeledett a ház felé. Meglátta előző kísérőjét, Iulian Popát, azokkal a terepruhásokkal, akik követték őt. Az egyiknek a kezében ott volt a nyílpuska. Pár ember botra támaszkodott. Szinte mindegyikükön volt kötszer, sebtapasz a kezükön, karjukon vagy az arcukon. Labar bebújt a farakások közé, és figyelt. A társaság oszladozni kezdett. Bora, aki elkísérte az erdő széléig, többször is rámutatott az ő terepjárójára. A vadőr a kutyájával nem volt köztük. Még szerencse, hogy ez egy forgalomból kivont jármű volt. Egy nagyváradai roncstelepről hozta el. Itt hagyta. Megvárta, míg mindenki elmegy. Aztán nekiiramodott hátul, az erdő sűrűjének takarásában a 763-as út felé vivő turistaúton. Fél óra óvatos tempó után megérkezett a turistákat ellátó gyors kifőzdék

épületeihez. A „Terasa Micu-Fast Food” nevű szimpatikus volt neki. Letelepedett az egyik farönk padra, és elővette a tárcáját. Volt benne euró és román lej is bőven.

A meleg leves és a sült hús krumplival jólesett neki. A sajtos-tejfölös lángost kissé megsózta, mert így szerette. Egy pohár langyos vízzel öblítette le. A feketekávét elmaradhatatlan, rituális mozdulatokkal kortyolgatta.

Fizetett, és elindult gyalogosan a szélesebb földes út bal oldalán. Szemben, ha jönne bármilyen jármű, azt időben észleli. Közben az egyik, út melletti sűrű bokornál könnyített magán. Már tíz perce gyalogolt, amikor meghallotta háta mögött egy teherautó hangos motorzaját, ezért hátranézett.

A sofőr észrevette a gyalogost. Labar félreállt az út mellé, hogy elengedje a teherautót.

A sofőr megköszönte egy bólintással. Feltűnt neki a gyalogos jobb karján egy vörös színű rovájsjel.

A faszállító jármű Labartól kissé távolabb lefékezett.

– Adj Isten! – köszönt románul egy fiatalos hang a fülkéből, amikor a gyalogos odaért.

– Adjon Isten! – vágta rá Labar ugyancsak románul.

– Elvihetem egy darabig, ha úgy gondolja – mosolygott kedélyesen a sofőr.

Labar az idegen arcába nézett. Pár figyelmeztető gondolat futott át az agyán, de jó benyomást tett rá.

– Azt megköszönném – vágta rá Labar.

– Merre, ha szabad kérdeznem?

– Nagyváradra tartok.

– Addig sajnos nem megyek, de Belényesig bevihetem.

– Megfelel, és hálás vagyok a jó szándékáért.

– Nincs miért, legalább addig sem fogok unatkozni. Mindig a munka. Ez volt az utolsó fordulóm.

Farönköket szállítok hajnal óta a hegyek közé a szállodáknak. Már üresen megyek haza. Belényesen lakom.

– Értem.

– Holnap még lesz két fuvarom, aztán az idényre lehet, be is van fejezve. Nincs más munka.

– Ilyen esős időben nagy kihívást jelentenek az erdei utak.

– A saras terepen nagyon figyelni kell, merre vezessem a kerekeket. De már ismerem minden részletét az útnak. Hol keményebb, hol nagyon süppedékes. Megtanultam a leckét éveken át.

– A rutin...

– Gyalog eléggé fárasztó lehet bejárni a hegyeket. Főleg annak, aki nem szokott hozzá. Bár a táj látványa minden pillanatot megér.

– Autóval azért egészen más.

– Igen. Tényleg gyönyörűek itt a hegyek. Csábítanak a barlangok is. A tiszta levegő vonzza az embert a természetbe, de nekem már megszokottá vált. Nem figyelek már minden részletre.

– Meg is értem.

– Házasságunk elején én is végigjártam a családdal ezeket a hegyeket-völgyeket. Rendszeresen kirándultunk. Sajnos, ma már minden a pénzről szól. Az ember csak gürizik. Mások a mi fajtánkból gazdagodnak meg. Soha nincsenek megelégedve a munkával, még többet, többet és többet kell dolgozni kevesebb bérért. Egyre jobban eladósodunk.

– Sajnálom.

– Mindegy, nem akartam panaszkodni, az egészség a legfontosabb.

– Van családja, gyermekei?

– Van, egy áldott jó asszony, aki szült két fiút és két lányt. Ők ikrek, nagyon szeretem őket. Értük dolgozok, a jövőjükért.

– A jövő, a család, az összetartozás, a kötelék. Sajnos már egyre lazább szálakból állnak. A szülők sok mindenről lemondtak értünk.

– Igen, az én szüleim is ilyenek voltak. Mindent értünk áldoztak fel. Trianonnal kezdődtek a bajok.

Nagyszüleim magyarként maradtak itt a saját földjükön. A románok elnyomták a magyarokat. Sokat meglincseltek, elkergettek, meghurcoltak és elüldöztek. A szüleim vegyes házasságból valók.

Édesanyám magyar. Apám román-szász származású. Nagyon szerette a magyarokat. A román

tanyaszomszédokkal sem volt bajunk. Ők is szegények és elnyomottak voltak. Csak a spiclik tudtak hasznot húzni és nyerezkedni. Ezek nem csak románok közül valók, hanem minden népre igaz.

– Világjelenség ez, úgy látom – szólalt meg sokára Labar.

– Igaza van, csak a keserűség beszél belőlem.
– Tudok-e bármiben segíteni? – Kérdezte az utas.
– Nem tud. Hacsak nem kőműves vagy ács. Megsüllyedt a házunk, és lakhatatlanná nyilvánították. Nem engedték feltölteni a telkünket a szomszédok. Oda folyt le minden víz, ott áll a házunk körül. Nincs segítség, és erre nincs biztosításunk. Egy magasabb dombon lévő pajtában lakunk. Oda mentettük, amit lehetett. Nehogy ránk dőljön a ház.
– Miért nem mentek már el onnan máshova?
– Miből? Nincs semmink, csak a munkánk. Ez is csak alkalmi. Be sincs jelentve. Sokszor még a kialkudott bért sem adják meg. Drága a benzin. Bérelem az autót is. Ki vagyunk szolgáltatva. Mégis megéri, mert van mit ennünk, és ennyi!
– Nehéz lehet a gyerekeinek így.
– Szegénykéim. Mindig csúfolják őket az iskolában a szegényes, bálás ruháik miatt. Megalázó! – csuklott meg a hangja a sofőrnek.
– Borzasztó lehet a gyerekeknek.
Labar elhallgatott, és egy könnycsepp gördült le az arcán. A sírás fojtogatta.
– Gyerekkorom állandó utazással telt. Egyik városból a másikba. Egyik országból ki, a másikba be. Mindig új voltam az ottani iskolákban. Állandóan maceráltak. Sose feleltem meg nekik. Ismerem ezeket az érzéseket.
– Már be is értünk Belényesre. Látja, elrepült az idő. Ilyenkor sokkal nyugodtabban megyek haza. Nem morgok, és nem panaszkodom a feleségemnek. A gyerekeknek tudok kis életkedvet adni. Nagy a nyomás és a stressz rajtam.
A sofőr lassított. A város külterülete eléggé alacsony fekvésű volt. Mindenfelé sár, vizes tócsák az utakon. Nemrég nagy esők voltak. Csonka házak. Összerogyott falak, beomlott tetők jelezték, ott már senki nem lakik.
– Ott balra az a barna deszkatetős ház a mienk, ott lakunk.
Labar odanézett és elmerengett. Mennyiféle sorssal kell megküzdenie az embereknek. A sofőr továbbhajtott, és bevitte utasát a központba, Ott megállt az egyik félreeső utcában.
– Köszönöm, hogy elhozott! Nagyon sokat segített ebben a helyzetben.
– Szóra sem érdemes.
– Innen hogyan lehet tovább menni Nagyváradra? Van buszjárat, vasút vagy taxi?
– Hm, nem sok lehetőség van.
Elgondolkodott, majd határozott hangon megszólalt.
– Tudja mit, elviszem én inkább. Az a biztos.
– De a családja... Várja már haza.
– Hamarabb végeztem, majd sietek haza. Két óra oda-vissza, ha kilépek.
– Nem mondok ellent. Élek a lehetőséggel. Természetesen a benzinköltséget is állom.
– Akkor útra fel!
Ezzel beindította a motort. Fékek ki. A kerekek megmozdultak. Egyre gyorsabb tempóra váltva, belesiklott az E79-es útba, Nagyvárad felé.
Labar meglátott egy rovásírást a szélvédőre támasztott kis táblán. A sofőr észrevette, hogy nézegeti a kis rovásos táblát.
– Ez egy ősi magyar áldás székely rovásírással – szólalt meg a sofőr halkán.
– Ismerem kívülről, nagyon ott van az ember lelkében – válaszolt Labar.
– Igen, igen, ez ad reményt minden nap. Úgy érzem, sokkal közelebb vagyok az emberekhez. Hamarabb megnyílok. Pedig lehet, nem kellene – jegyezte meg a sofőr –, sok a rosszakaró.
– Azok sohasem fogynak ki.
A csend is jóváhagyta.
– Ön székely vagy magyar? – Érdeklődött az utas.
– Mondhatnám, igen. Olyan vegyes népekből származok. Magam sem tudom, csak azt, hogy ember vagyok. Ez az, ami fontos. Székely anyától és román-szász apától születtem. Megtanultam magyarul, románul, németül és kissé angolul is.
– Nagyszerű szülei vannak. – Állapította meg Labar.
– Igen, igen, voltak. Sajnos, már nem élnek. A magyar rokonokkal tartjuk a távoli kapcsolatot. Apám rokonai nem törődtek bele, hogy magyar lányt vett el.

– Így van ez, még ha fáj is. Nem így kellene lennie. Ez egy tipikus jelenség. Nem tart össze a család. Generációs ellentétek. Nincs tisztelet, szeretet, tolerancia, megbecsülés. A politika, a vallás és az ideológia is csak a felszín. Elveszett a közös cél – filozofált Labar.

– A számból vette ki a szavakat. Ön honnan ismeri az ősi magyar áldást?

– Szüleimtől. Már hamarabb megtanultam a rovásírást, mielőtt bármely más nyelven a betűket tanultam. Én is vegyes családból származom. Magyaroknak vallom magam. A szívemből jövő érzés. Mára a magyarság már nem az a büszke, egyenes, becsületes, összetartó, védelmező, nemes nép. Egykor ilyen volt. Annak idején a kimondott szó számított. A szavaknak hitele, súlya és kötelezettsége volt. Engem is így neveltek.

– Isten hozott az utamba – a sofőr anyanyelvre váltott.

– Jólesik magyarul beszélni, nem csak gondolkodni.

– Nekem is – ismerte be Labar elérékenyülve, szintén magyarul.

– Alex vagyok – mutatkozott be a sofőr –, Alex Marius Radu.

– Zeotán az enyém. Hunar Zeotán – mutatkozott be szintén Labar.

– Zoltán, Zoli, tegeződhetünk?

– Ez természetes! Szervusz.

– Szervusz! – nyújtotta jobb kezét a kormányról levéve Labar felé.

Labar belecsapott, és megropogtatták egymás ujjait. Valahol ott belül a lelkükben oldódtak a feszültségek, és egy új baráti kapcsolat bontakozott ki kettejük között.

– Te hol nevelkedtél? – kérdezett rá Alex.

– Mikor hol. Anyánál vagy apánál. Állandóan költöztem. Igazából egy világjáró voltam. Európától Ázsiáig sok országban éltem hosszabb-rövidebb ideig, de nyaranta sokat itt voltam nagyapámnál Erdélyben.

– Akkor te is erdélyi vagy, nemde?

– Valahogy így is felfoghatjuk. Itt voltam boldog gyerek.

Alex hirtelen fékezett egy gyalogátkelő előtt.

– Hú, ez necces volt.

– Ja, itt már jobban kell figyelned.

– Látod, elszaladt az az egy óra, és máris itt vagyunk Nagyváradon. Merre tegyelek ki?

– A keleti ipari övezetben, jobbra az E60-as úton. A Kolozsvári úton van a Lukoil benzinkút, ott jó lesz, nem messze van a szállásom.

– Oké, mert a tankom már porzik – nevette el magát Alex.

Labart a zsidóváros város kontrasztja fogadta a hegyek nyugodt csöndjéhez képest. Elgondolkodott az emberi sorsokon. Maga is szülők nélkül járta a világot kamaszkora óta. Mindig gondoskodtak ugyan az anyagiokról, nem nélkülözött. De kemény intézmények formálták életét. A tisztelet és engedelmség alapelvárás volt mindenütt. A család hiányzott a legjobban. A biztonság. A szeretet. Az öröm, amit csak meghitt érzelmi kötelékek adhattak. A bizalom, amit ki kell érdemelni. Egészen más, mint amibe az ember beleszületik.

Alex rátért a megadott útra. Megállt a Lukoil benzinkútnál. Errefelé szinte egymásba érnek a szolgáltatók. Petrom, Lukoil, Socar, Mol, OMV. Kisebbség és nagyobbak.

Alex leparkolt a kútnál. Gyorsan kiszállt a vezetőüléstről, és megcélozta az üzemanyagtartályt. Tanksapka le, töltőpisztoly bele a lyukba, a ravasz meghúzva, és máris zuhog a dízel. Labar is kiszállt, majd bement a boltba. Időközben Alex végzett, és bement Labar után. Labar készpénzzel fizette ki a tankolást.

– Alex!

– Igen?

– Meg tudnád adni a mobiltelefonszámodat?

– Persze, leírom a számot.

Alex elővett egy tollat, és a zsebnaptárja hátsó lapjára írta a számát és nevét. Kitépte, majd átadta Labarnak. Labar megköszönte.

– Kedves Alex, szeretnék még veled találkozni. Itt van a névjegykártyám.

Ezen egy japán nemzetközi cég, a Hunato Yosuki Company Group és a telefonszáma van. Ezen a számon hívj. Ez közvetlenül nekem fog kicsengeni. Csak egyszer cseng és kikapcsol. Én visszahívlak.